

tig siger et Sted, jeg husker ikke rigtig hvilket, at, naar man ikke havde disse, saa vilde man være udsat for to Ting, for det Første, at Communalbestyrelserne maaskee lide en Krænkelser, de ikke have fortjent, ved at deres Eigning er omgjort, og dernæst, at Skatteyderne forurettes, fordi det maaskee netop er Communalbestyrelsen, der havde den rigtige Ansættelse, og Skattecommissiønen, der havde den urigtige. Det er ganske vist ikke noget aldeles Utænkeligt, thi, om end Skattecommissiønen har havt den allerbedste Villie til at finde det Rette, saa mangle dens Medlemmer dog efter min Overbeviisning, saasnart der er Tale om den enkelte Skatteyder, den tilstrækkelige Kundskab, og paa den anden Side kunne de dog ikke absolut blive ved, hvad Communalbestyrelsen har sat, fordi denne har, som det ogsaa rigtig er, forudsat, en naturlig Tilhøielighed til at sætte sine Skatteydere saa lavt som muligt. Men nu er Spørgsmaalet det: Er Overstattecommissiønen istand til at see klarere end Skattecommissiønen, er den istand til med nogenlunde Sikkerhed at afgjøre saadanne Spørgsmaal, som kunne komme frem mellem Skattecommissiønen og Communalbestyrelsen? Jeg siger, at det betvivler jeg meget, thi man maa vel huske paa, at det ikke er almindelige Spørgsmaal, der forekomme, det er da ialfald de færreste; men i Reglen er det Spørgsmaal om de enkelte Skatteydere og deres Forhold, og der vil som oftest Skattecommissiønen mangle den tilstrækkelige specielle Kundskab til at forelægge Sagen paa en fyldestgjørende Maade, og derfor maa Overstattecommissiønen sige saaledes: Ja, handle vi imod det, der er forelagt fra Communalbestyrelsen, saa gjøre vi maaskee den Uret, og handle vi imod Skattecommissiønen, saa gjøre vi maaskee den Uret, thi det kan være, at Overstattecommissiønen har en almindelig Følelse af, at Skattecommissiønen i Hovedsagen har Ret, men at det ikke er muligt for den at documentere det Specielle paa den Maade, at det omtvivlede Tilfælde virkelig er saaledes oplyst, som man kunde

ønske, fordi den mangler noagtig Kundskab. Naar man vedtager Mindretallets Forslag, vil man ogsaa opnaae, at alle disse Ulemper fjernes, thi da vil der altid for de vedkommende Parter i Kommunen være baade Læilighed og Opfordring til at fremkomme med Alt, hvad der kan tale saavel for det One som for det Andet. Mine Herrer, jeg nævnte, hvorofte Communalbestyrelsen eller dens Medlemmer kunde komme i Virksomhed, og jeg udhævede, at idetmindste enkelte af disse Virksomheder hver for sig fordrer et temmelig betydeligt Arbejde; men sikkert er det i hvert Fald, at de kunne komme saamange Gange i Virksomhed, at det bliver ikke mindre end ti forskjellige Gange. Naar vi gaae over til Skattecommissiønerne, saa vil jeg ikke opholde de ærede Herrer med at gennemgaae, hvorledes ogsaa de komme i Virksomhed, jeg vil blot sige, at paa samme Maade kunne de komme i Virksomhed, og det i en meget betydelig Virksomhed, syv Gange, og dernæst ville de foruden det meget besværlige og omfangsrige Arbejde, som de have, hele Tiden lide under det Tryk, jeg har omtalt, at de skulle sætte Enkelstemand i Skat, men ikke kjende hans Forhold. Naar jeg endelig gaaer til Skatteyderne, saa skal jeg ikke heller opholde mig meget derved, thi man vil ogsaa uden dette see, at disse have adskillige Grunde at vandre, for at undersøge, om de ere satte rigtig i Skat, at der er adskillige Gange, hvor de maae klage, hvis de mene, at de ere satte urigtig i Skat, og at i det Hele Maasineriet for deres Vedkommende er saa besværligt, som det vel kan tænkes. Nu er det ikke min Mening at ville behævide det ærede Fleertal, at det virkelig har dannet Loven paa den Maade, thi det er tværtimod min fulde Overbeviisning, at, naar man overhovedet vil følge Fleertallets System, saa kan det ikke udføres paa en bedre Maade, end det er udført af de ærede Herrer, men jeg paastaar dog, at Systemet er saa besværligt for alle Parter, at det ikke kan være Andet, end at de tilfids blive saa lede og kjede deraf,